

PALOMA-podcast Janne Korhonen

Äänitteen kesto: 20 minuuttia

Litterointimerkinnot

K:	haastattelija
V:	vastaaja
sa-	sana jää kesken
(sana)	epävarmasti kuultu jakso puheessa tai epävarmasti tunnistettu puhuja
(-)	sana, josta ei saatu selvää
(--)	useampia sanoja, joista ei saatu selvää
, . ? :	kieliopin mukainen välimerkki tai alle 10 sekunnin tauko puheessa

---

K: Nyt meil on mahdollisuus jutella sellasen ihmisen kanssa, joka tekee työtään samaan aikaan suurella sydämellä ja vankalla ammattitaidolla. Tervetuloa, voitko sä esitellä itsesi?

V: Minun nimi on Janne Korhonen, olen vanhempi konstaapeli, Helsingin poliisin ennalta estävä toiminta. Olen toiminu siinä ryhmässä noin 2012-vuodesta alkaen, poliisina olen ollut vuodesta 2003 eli 15 vuotta.

K: Kerrotko, et mitä teidän yksikkö tekee?

V: Ennalta estävän toimen tarkoitus on tietysti turvata Helsingin toimintaa niin, että kukaan ei tekisi rikoksia. Eli jos ei tehdä rikoksia, niin silloinhan tääl on turvallista olla, eiks niin? Se on tietysti ehkä helpommin sanottu ku tehty, ennalta estää rikoksia.

K: Sä oot kehittäny poliisin maahanmuuttajatyötä merkittävästi. Kertoisitko sä siitä vähän enemmän?

V: En tiiä uskaltasinko sanoo että oisit kehittäny maahanmuuttajatyötä, mutta oon ollu siinä mukana alusta asti. Mun ensimmäinen kokemus maahanmuuttajatyöstä on- tai ei ehkä maahanmuuttajatyöstä, vaan maahanmuuttajista, on se 2009 kun lähipoliisina Helsingin keskusta-alueella rupesin miettiin, että mitäs kaikkee yhteisöä meillä tässä Helsingissä oikein on. Olin ollu koulupoliisina silloin, ja mietin vaan, että meillä on tossa moskeijaki vieressä, että mites nää koulut ja moskeijat ja tämmöset yhteisöt, mites mä voin ottaa niihin kontaktia. Oli kiinnostanu arabian kieli ja Lähi-idän kulttuurit jonkin verran aikasemmin, YK-joukkojen aikana kun olin ollut Libanonissa jäi kiinnostus siihen. Sitä mä mietin, että miten mä saan kontaktia näihin ihmisiin, niin sitten mä mietin, että mä voin yhdistää kaks asiaa, mä meen opiskeleen arabiaa ja samalla mä tutustun niihin ihmisiin. Eli mä en menny sinne uteleen tai vakoileen, vaan mä päätin mennä opiskelemaan ja sitä kautta tutustuu näihin muslimivähemmistöön. Eli mä olin siellä kurssilla ainut oppilas. [naurahtaa] Siellä ei ollu muita, ei edes maahanmuuttajia. Mutta tutustuin kuitenkin imaamiin ja siihen opettajaan, joka oli tavallaan tämmönen talonmies siinä moskeijassa.

K: Millaisia kohtaamisii sulla on poliisina ollu pakolaisten kanssa?

V: No niitä on tullu aika paljon, on positiivisia ja negatiivisia totta kai. Negatiivisia totta kai silloin ennen ku tein tätä maahanmuuttotyötä ni oli ehkä hälytyspartiossa ollessa, oli esimerkiksi maahanmuuttajan tekemiä rikoksia, ryöstöjä, raiskauksia tai tämmösiä mihin sitte joutu puuttumaan, ne oli niitä negatiivisia kokemuksia. Tietynlainen putkinäkö tulee silloin maahanmuuttajia kohtaan, kun sä näät pelkästään vaan niitä rikoksia. Mut sitten kun taas rupes katsomaan vähän laajemmalti sitä asiaa ja meni tosiaan sinne moskeijaan ja rupesin tapaamaan ihmisiä heidän omassa luonnollisessa ympäristössään, niin sitten tuli taas niitä positiivisia kohtaamisia, että minkälaisia persoonia sieltä löytyy näistä maahanmuuttajista. Tietysti tässä on nyt menny pitkä aika ku mä alotin poliisina ja mä oon muuttunu siinä ajassa, mutta myös tää

maahanmuuttajakulttuuri ja maahanmuuttajien määrä kasvo, niin on muuttanu tätä meidän yhteiskuntaa jollakin tavalla. Ihmiset muuttuu ja mäkin oon ehkä oppinu aika paljon asioita siitä ensimmäisestä maahanmuuttajakohtaamisesta tähän päivään saakka.

K: Ku sulla on kokemusta pitkältä ajalta, niin mitä mieltä sä oot, luottaako pakolaiset lähtökohtaisesti poliisiin?

V: Se varmaan vähän riippuu niistä ihmisistä, mutta pääsääntösestihän ne tulee maista missä viranomaiset on korruptoituneita ja käyttävät mielivaltaa, eli puuttuu semmonen johdonmukanen toiminta viranomaistoiminnasta. Kun taas Suomessa meillähän kaikki perustuu lakiin. Heidän on vaikee luottaa viranomaisiin, koska ei tiedä miten tääl toimitaan. Mutta mun mielestä se luottamus on sit myös sitä, että ihmiset tietää miten viranomaiset toimii ja ne toimii aina samalla tavalla, riippumatta siitä mikä se ihminen on, vaan se on se asia mitä hoidetaan. Mulle se on myös sitä luottamusta. Se että jos viranomainen tekis joka kerta eri tavalla, niin eihän kukaan luota kehenkään, jos tänään sä käyttäydyt tolla tavalla ja huomenna teet tolla tavalla. Sehän sitä luottamusta on, eli tavallaan meidän tehtävä on toimia aina samalla tavalla kaikille, niin sillon tulee se luottamus. Tää on ehkä yks näkökulma asiaan.

K: Eli kaikkii tulee kohdella johdonmukaisesti samal tavalla. Mä mietin vielä, et onks jotain sellasii tilanteita jois on kuitenkin tarpeen vähän joustaa tai ottaa että joku ihminen tai joku taho jollain erityisellä tavalla huomioon? Jos toinen ei vaikka ymmärrä kieltä tai jos on vaikka vaikeempi ymmärtää viranomaisii tai on traumoja tai haastava tilanne tai jotain tällasta?

V: Joo, tuo on ihan hyvä kysymys, ymmärrän mitä sä haet. Tää on se just mitä me nyt tehdään, et me yritetään saada ne ihmiset luottamaan viranomaisiin, just se että on matala kynnys tulla puhumaan. Me ollaan ihmisiä ja me inhimillistetään se viranomaistoiminta myös jollakin tavalla, ja sitä kautta me saadaan se luottamus. Välttämättä ne maahanmuuttajat ja turvapaikanhakijat, ne ei luota viranomaiseen, koska heidän kulttuuri on erilainen, et se vaatii pitkän ajan ennen ku se luottaa siihen. Tavallaan me tuodaan ne palvelut lähemmäksi, ja ne saattaa luottaa ehkä siihen poliisi Janne Korhoseen, ne ei luota siihen kaikkiin poliisiin, vaan ne luottaa siihen yhteen

ihmiseen. Se tietysti on vähän hankala, jos meillä on 30000 [naurahtaa] turvapaikanhakijaa ja yks ihminen johon luottaa, ni se ei oo välttämättä oikein kestävä systeemi, jos mä sairastun tai kuolen [naurahtaa] ni kehen ne sitte luottaa. Mutta ajatuksena se että me luodaan semmonen helppo väylä ja yritetään pienillä jutuilla saada sitä luottamusta, et ne luottas viranomaisiin, että ne uskaltais asioida sitten myös myöhemmin niitten muittenki viranomaisten ku sen Janne Korhosen kanssa. Ja se on tapahtunu sillein pienin askelin, ja ehkä tässä just on se, että kun me päästään sinne yhteisöihin ja joittenkin ihmisten kautta sinne yhteisöön sisälle, niin se luottamus rakentuu siitä että ne voi kertoo toisille, että hei ku sä teet asiat noin ni se asia hoituu näin. Elikkä se sana kiertää siellä. Eli mä en niille kaikille 30000:lle käy kertomassa niitä asioita, vaan että mä käyn jollekin, niin sitten se yhteisö tietää siellä ja sana leviää ja sitä kautta me saadaan sitä meidän omaa tietoa annettua eteenpäin.

K: Millasta sun työ eri kulttuureista tulleiden ihmisten kanssa on? Mitä siin on tärkeet ottaa huomioon?

V: Totta kai, me ei mennä sillein vakoilemaan ihmisiä, vaan me mennään kertoon, että hei mitä kuuluu ja mitäs teille kuuluu ja onks teillä kaikki hyvin ja voidaaks me jotenkin auttaa ja jos tulee jotain ongelmia niin voitte soittaa meille. Esimerkiksi moskeijassa on käyty kertomas tämmösiä juttuja, jätetty yhteystietoja että jos tulee jotain ongelmia niin me autetaan teitä, soittakaa meille. Että me ei mennä sillein vakoileen, että ketäs täällä on ja onks täällä jotain outoja tyyppejä [naurahtaa] vaan että me mennään tarjomaan palveluita, että jos heille tulee se tarve, niin tietää suunnilleen kehen ottaa. Se ei oo se joku viranomaisnumero jossain jossa on joku vaan ääni joka vastaa, vaan että seuraavan kerran ku tarviitte jotain apua niin ne voi soittaa suoraan sille tutulle, joka sitten osaa ehkä kertoo paremmin. Totta kai, se luottamus ei tapahdu, että mä olen tässä nyt teille ja kertokaa nyt sitten ongelmanne, vaan et se vaatii sitä kahvin juontia vähän enemmän ku ensimmäisel ja toisella ja kolmannella kerralla, vaan sitä joutuu sitä kahvia juomaan aika paljon ennen ku se luottamus syntyy, ja siinä joutuu kertoon vähän asioita. Emmä sano, että pitää kertoo nyt kaikkee minusta, vaan että onko perhettä ja mitä kuuluu ja

ihan tämmöstä small talkia, se on sitä keskustelun avaamista ja sitä lämmittelyä, ja sitte jossaki vaiheessa joskus joku tulee, että hei mulla ois tämmönen asia että tarttis tähän ja tähän apua.

K: Miten kauan siin sit menee, et saa rakennettuu sellasen luottamuksen?

V: Ei sitä voi tietää.

K: Kerroksä jonkun esimerkin?

V: Ehkä nää moskeijat on semmonen, et siel on aika monta kertaa käyty ennen ku siellä sit tapahtuu. Ja sit ku tapahtuu jotain ja sitten ku ne pyytää sitä apua, niin siihen pyyntöön pitää vastata. Eli sitä kautta tulee se luottamus. Se saattaa olla se ensimmäinen pyyntö joku ihan mitätön asia, joku tämmönen ajokorttiasia, että ajokortti vanhenee, miten mä saan uuden ajokortin, ja sitten vastaa siihen et se menee näin, näin, käyt sieltä laitokselta hakemassa uuden ja jotain. Ja sitten, saattaa olla että sitä testataan, tai se voi olla se ensimmäinen vähän arkaillen, että miten se poliisi vastaa siihen, vastaako se siihen huutoon mitä on tarjottu, ni vastaako se sitten siihen palveluun mitä on myyty. Ja sitten saattaa tulla, että tulee joku isompi juttu, saattaa olla et siellä yhteisössä on joku ongelma ja sitten me hoidetaan se. Yks tämmönen esimerkki oli semmonen yks moskeija tuolla Itä-Helsingissä. Me käytiin siellä juomassa sitä kahvia ja niitä näitä ja ne kerto kuulumisia ja suunnitelmia ja minkä verran käy ihmisiä ja minkälaisia ihmisiä siellä käy, kerrottiin kans, että ketä me ollaan ja mitä me halutaan. Sitten kävi semmonen tapaus, että se oli joku sunnuntai ja sattumalta mekin oltiin sillon töissä - me ei olla joka sunnuntai töissä - ja siel oli yks tämmönen yhteisön jäsen saanu tämmösen psykoottisen kohtauksen ja ruvennu siellä moskeijassa riehumaan, se heitteli Koraania ja tuolia ja särki seinän, ja sitte se yhteisö sai pidettyä sen kiinni ja soitti hätäkeskukseen, poliisi tuli paikalle. Ja me oltiin sillon töissä ja me kuultiin se tehtävä ja otettiin se tehtävä itelle ja mentiin hoitaan se sinne. Me saatiin tää riehujaa, psykoottisen kohtauksen saanu maahanmuuttotaustainen mies rauhotettua ja otettiin se kyytiin ja vietiin se sairaalaan ja hän sai siellä sitten apua. Sen jälkeen me mentiin tekee jälkihoitoa sinne moskeijaan, käytiin puhumassa että mitä on tapahtunu ja onks jotain vaatimuksia miten tässä hoidellaan.

Myöhemmin käytiin vielä joittenkin viikkojen jälkeen kysymässä että mites menee ja onks tää henkilö palannu ja onks kaikki hyvin. Sitä kautta me saatiin semmonen aika hyvä yhteistyö, tiivis semmonen luottamus siihen että asiat hoituu kun tehdään yhdessä. Se on ehkä yks semmonen onnistuminen. Näitä on useempia tämmösiä moskeijoita missä on ollu joku tämmönen, ei nyt samanlainen tehtävä, mutta jonkinnäkönen vähän raflaavampi juttu ja sitten on pyytäny apua ja on pystytty vastaamaan siihen avunpyyntöön, ja silloin tulee se luottamus, että hei tää systeemi toimii. Mut täs on ehkä pointtina se, että ku meil on mahdollisuus keskittyä näitten vähemmistöyhteisöjen ongelmiin perusteellisemmin ku peruspoliisilla. Peruspoliisi käy hoitamassa jutun ja se jää sinne taakse, ja tutkija ottaa sen jutun vastaan ja se kattoo, että okei tässä on rikottu seinä ja asianomistajarikos ja onko vaatimuksia ja kuulustelee ne, se on siinä. Niin se ei välttämättä saa semmosta kontaktia niihin, eikä sillä oo aikaa hakee kontaktia näihin yhteisöihin, ne on vaan ihmisiä joitten asia pitää hoitaa ja laittaa eteenpäin, onkse sakko tai laittaa se syyttäjälle. Mutta me hoidetaan niitä asioita, niitä suhteita. Me ei tutkita sitä rikosta, vaan me hoidetaan niitä välejä niin että ei pääsis tulemaan niitä konflikteja uudestaan, yritetään auttaa niitä itse auttamaan itseänsä, itse se yhteisö hoitas niitä asioita. Ei nyt tarkota sitä, että rikokset pitäs jättää paljastamatta. Enemmänkin just niin että ku tulee rikoksia ni ne rikokset saatas poliisin tietoon ja poliisi hoitaa ne, ettei tulis omankädenoikeutta, vaan että ihmiset luottas siihen että järjestelmä pystyy hoitamaan niitä asioita.

K: Miksi sun mielestä poliisin on tärkeä rakentaa luottamusta näihin yhteisöihin?

V: Mun mielestä luottamuksen rakentaminen on sen takia tärkeätä, että ei tulis tämmöstä rinnakkaisyhteiskuntia tai eri tasoja, vaan että kaikki nää maahanmuuttajat ois saman arvosia ja ne sais samat palvelut mitä kantaväestö saa. Koska jos sitä luottamusta ei oo niihin viranomaisiin, niin sitten se yhteisö rupee itse hoitamaan niitä asioita, ja sitten siellä ne yhteisön sisällä olevat vähemmistöt jää ilman sitä apua ja jäävät sinne tavallaan yhteisön rattaisiin ja se ei oo se oikee- just esimerkiksi näitten naisten oikeudet ja seksuaalivähemmistöoikeudet. Jos yhteisö itse rupee rankaisemaan tai mielivaltaisesti hoitamaan niitä asioita, niin nää ihmiset ei saa sitä oikeutta mikä heille kuuluu yhteiskunnallisesti. Sen takia on tärkeä, että ne ihmiset

luottas poliisiin, et ne uskaltas kertoa niistä oman yhteisön ongelmista. Tarkotus ei oo leimata yhteisöjä, vaan että ne yhteisöissä olevat yksilöt saa apua niihin ongelmiin ja he pystys elämään sitten myös turvassa ja rauhallisesti tätä elämää niin ku kaikki muutki.

K: Osaatko sä sanoo, et minkä takia joidenkin on niin vaikee ottaa poliisin apua vastaan?

V: En tiedä, luulen, olen kuullut tarinoita, että joissakin maissa se poliisi on just se, että jos sä meet kertoo poliisille asioita, riippuen taas asiasta ja riippuen taas että missä asemassa yhteiskunnassa sä oot, niin se poliisi joko hakkaa sut tai se vie sun rahat tai se vaatii ylimäärästä maksua siitä että hän hoitaa sun asioita. Sä et voi ikinä tietää, että minkälaisen vastauksen saat sieltä poliisilta, niin siks niihin ei luoteta. Mutta sä tiedät että sulla on ongelma, meet hoitaa sitä asiaa, niin poliisi hoitaa ne tietyllä tavalla, niin silloin siihen luotettas. Mutta ku sä et ikinä voi tietää että mitä tapahtuu. Ei tartte mennä ku tohon rajan yli [naurahtaa] toiseen naapurimaahan, niin sielläkin se vähän riippuu, että onks rahaa maksaa ja haluatsä maksaa, ja riippuu siitä millasta palvelua sitte saat, minkä verran sä maksat siitä palvelusta, voitsä jatkaa matkaa vai et. Mutta niin ku sanoin, että joissakin maissa viranomaisiin ei voi luottaa, koska sä joudut maksaan ylimäärästä siitä. Se voi olla kaikki sun arvo-omaisuus tai jopa terveys tai pahimmillaan henki.

K: Tos on kyl tosi hyvä pointti, tota ei tuu välttämättä ajatelleeksi, kun täällä on asiat niin hyvin. Hei mä voisin kysyy sult vielä sen, et mitä sä oot oppinu tästä työstä.

V: Mä oon oppinu tässä pakolaisista sen, että pitää kuunnella, pitää kuunnella mikä se heiän tarina on. Ja sitte ku he saavat oman äänensä kuuluviin, niin sillä saa myös sitä luottamusta. Että mä oon läsnä siinä, ku mä juttelen niitten kanssa, että mä en vaan oo joku viranomainen joka hoitaa sen asian, että se on vielä ehkä vähän enemmän. Se on se tärkein työkalu kuunnella, olla läsnä. Sen jälkeen sä voit ehkä kertoa sen oman näkemyksen asiasta sille henkilölle, ku sä oot ensin kuunnellu sen mitä se kertoo. Ja sitte se että ei oo vaan mustaa ja valkosta, vaan on kaikkee siltä väliltä, se on ehkä tämmönen abstrakti oppi on. Sun pitää kuulla niitä ihmisiä, kenen kanssa on tekemisissä, mikä niitten se juttu on, tarina.

K: Miten sä itse sit viranomaisena jaksat kohdata näit kaikkii rankkoja kokemuksia?

V: Kun mä kuuntelen näitä ihmisten tarinoita, niin täytyy miettiä, että ne on heidän tarinoita, ne ei oo tapahtunu minulle. Että heille ne voi olla kipeitä juttuja, mutta ei ne tavallaan kosketa mua sillä tavalla henkilökohtasesti. Ne voi kuulostaa jotkut tarinat pahalta ja sitä varmaan ovatkin, mut mä en voi ottaa niitä henkilökohtasesti, ne ei oo tapahtunu minulle. Ja tavallaan se mun tehtävä, että mä oon kuitenkin töissä, niin se suojelee mua, ja mun pitää suojella myös itseäni. Että jos mä ottasin kaikki tarinat henkilökohtasesti, henkilökohtasena missiona tai oisin liian empaattinen siinä, rupeisin itkemään sen henkilön kanssa niitä asioita, niin emmä jaksais varmaan vuotta pidempään tehdä mitään työtä. Eli tietynlainen suojamuuri pitää olla. Jotkut puhuu kyynistymisestä, mutta kyynistyminen ei oo mulla ainakaan se oikee sana, vaan enemmänkin se että jollakin tavalla pitää suodattaa ja unohtaa ne jutut. Ne on tapahtunu toiselle ihmiselle, mä vaan kuuntelen sen tarinan ja voin antaa tukea hänelle, mutta mä en voi ottaa sitä tuskaa itelleni kuitenkaan kannettavaksi.

K: Joo, toi on varmaan ihan totta. Mut sul on työssä varmaan jotain semmosiiki juttuja jotka tuottaa iloa, tuleeks sulle jotain sellasta mieleen?

V: Mun työssä iloa mulle tuottaa aika paljon ne onnistumiset ja se että mä nään että ihmiset pärjää, ne saa hoidettua asiansa ja ne pääsee elämässä eteenpäin niistä vaikeuksista huolimatta mitä niillä ehkä sitten on ollu ja mitä vaikeuksia niillä on ollu ehkä tässä yhteiskunnassa tai ongelmia viranomaisten kanssa, mut he pääsee kuitenkin eteenpäin ja pääsevät siitä yli. Ja ehkä paras ilo on se että joku tulee myöhemmin kertoon, että hei muistaksä mua, että silloin joskus sanoit sitä tai tätä ja nyt mä oon tekemäs jotain tämmöstä mikä vaikutti sitten siihen. Et joku tuo sitä palautetta jostain menneisyydestä, menneisyyden kohtaamisesta, semmosia on ollu, muutamia nuoria jotka on ollu jossain lastenkodissa ja ne tulee sitten kaupungilla sanoon, että hei muistaksä, no emmä välttämättä muista. [naurahtaa] Mut sitten ne kertoo, että nähtiin silloin siellä ja siellä ja nyt mulla menee näin hyvin, niin se on siistii, että ne muistaa mut [naurahtaa] ja ne tulee vielä kertoon niistä hyvistä asioista, vaikka mä en välttämättä muista sitä. Myös

maahanmuuttajissa on samoja juttuja. Muistan muutaman, se oli yks nainen jossain mielenosotuksessa, ne oli irakilaisia, ne piti mielenosotuksen tossa Kansalaistorilla, ja me oltiin turvaamassa sitä ja jutusteltiin niitten ihmisten kans siinä. Sen mielenosotuksen jälkeen, se on ehkä ainut kerta, kun nää kaikki irakilaiset mielenosottajat kävi kättelemässä meidät sit sen mielenosotuksen jälkeen, mikä on harvinaista tai ainutkertasta, kiittelivät jälkeinpäin. Sitte se yks nainen tuli sanomaan, että se muisti mut jostain aikasemmasta kohtaamisesta, oisko vastaanottokeskuksessa. Ja sitten tän mielenosotuksen jälkeen, mä luin siitä jonkun lehtijutun, ja se oli päässy eteenpäin niistä turvapaikkaprosesseista ja on tän yhteiskunnan ihan menestyvä jäsen. On näitä kohtaamisia, jotka tuottaa iloa, että ne ihmiset pärjää, on sopeutunu tänne tavalla tai toisella, niin se tuottaa iloa.

K: Oisko sul jotain terveisii tälläsille viranomaisille, jotka ei oo vielä tehneet niin paljon eri kulttuureista tulleiden ihmisten kanssa? Mitä sä haluisit sanoa?

V: No mä en tiedä tapaanko mä enempää ku muutamia [naurahtaa] voin kuvitella, että jotkut muut tapaa vielä enemmänkin, enkä mä voi sanoo että minkälaisia kohtaamisia heillä on, mä puhun nyt vaan omasta kokemuksesta. Riippuen totta kai kiireestä ja tilanteesta, asiasta mitä hoidetaan, niin jos on vähänki aikaa, niin voi käyttää vähän enemmänkin siihen kyselemiseen ja kuulumisten vaihtamiseen, kuunnella mitä se kertoo, ehkä sillä on joku muukin tarina ku se vaa. Mutta mä ymmärrän, että viranomaisilla ja esim sairaalassa ni on ihan älyttömän kiire, ei siinä oo aikaa jäädä ihmisten kanssa kuulustelemaan pidempiä tarinoita. Mutta jos sattuu olemaan joskus aikaa, eikä oo mitään muuta tekemistä, niin keskustelee sitten sillä hetkellä ku on aikaa. Ei aina, eikä joka päivä, ei joka kertaa, vaan sillan tällön.

K: Mikä on sun mielestä onnistuneiden viranomaiskohtaamisten merkitys?

V: Kun pakolainen tulee kuulluksi viranomaisnäkökulmasta, niin ehkä hän kokee kuuluvansa tähän yhteiskuntaan tiiviimmin kun se että hän jäis kuulematta, hän jäis yhteiskunnan ulkopuolelle.

K: Onko pakolaisella paljon ulkopuolisuuden kokemuksia, mitä mieltä sä oot?

V: Just ehkä sen ensimmäisen sukupolven maahanmuuttajat tai turvapaikanhakijat, jotka on iältänsä vähän vanhempia, heidän kielenoppimisensa on jäänyt joko olemattomiin tai eivät osaa ollenkaan, siis suomen kieltä, ja sitä kautta jäävät sitten yhteiskunnan ulkopuolelle eivätkä saa ääntänsä kuuluviin. Kun taas sitten toisen polven tai kolmannen polven, jotka on jo tullu lapsena Suomeen tai syntyne Suomessa, käyny kaikki koulut, niin heidän on käytännössä tätä yhteiskuntaa. Mutta se ensimmäinen polvi, niin niillä on se suurin vaara tulla jäädyksi yhteiskunnan ulkopuolelle. Ja varsinki ne naiset.

K: Miksi sun mielestä on tärkeitä tunteä itsensä osalliseksi tässä yhteiskunnassa?

V: Se että turvapaikanhakija tai pakolainen on täältä saanu virallisen oleskeluluvan, asuu täällä, ni on tärkeä että he kokevat kuuluvansa tähän yhteiskuntaan. Ja jos he eivät koe kuuluvansa yhteiskuntaan, niin mihin he sitten kuuluu? Yhteiskuntaan kuuluminen kuuluu siihen, että luotetaan siihen et se yhteiskunta toimii, järjestys toimii, täällä on turvallista olla, ja he itse osallistuvat myös siihen, sen järjestyksen ylläpitämiseen sillä omalla käyttäytymisellään ja omalla toiminnallaan, ja sitä kautta he integroituu ja kokevat kuuluvansa. Kantäväestön pitää ottaa huomioon nää ihmiset, mutta ei pelkästään että aina otetaan vaan heidät huomioon, vaan turvanpaikanhakijoitte/maahanmuuttajien pitää myös itse olla aktiivisia liittyäkseen yhteiskuntaan. Ketään ei voida pakottaa, ketään ei voida väkisin ottaa, pitää olla itse aktiivinen. Tää yhteiskunta vaatii sitä että ihmiset on aktiivisia kuulumaan johonkin.

K: Kiitos näistä sun ajatuksista. Lopuksi mä vielä kysysin, et mitä toiveita tai haaveita sulla on poliisina tai ihan muuten vaan?

V: Mun toive tai haave tässä yhteiskunnassa tällä hetkellä on se, että me saatas se ääni, joka on tällä hetkellä ääripäillä, niin saatas se ääni niille kaikille jotka on siinä välissä. Kaikki sais sen äänen kuuluviin, eikä pelkästään vaan ne ääripäät, vaan että keskustelu olisi tasapuolista ja se ei menisi henkilökohtasuuksiin, vaan puhuttas asioista. Uskallettas puhua asioista niin ku ne on.

Ja silloin kun me puhutaan asioista niin kuin ne ovat, niin silloin me voidaan ehkä muuttaa niitä asioita. Se että joku huutaa jollekin toiselle, niin se ei muuta yhtään mitään miksiäkään, vaan pitää puhua asioista niin kuin ne ovat, rehellisesti.